

Nr 251.

Av herr **Västberg**, om pension åt packmästaren C. F. Braun.

Packmästare Carl Fridolf Braun, född den 18 november 1864, har efter 48 år och 10 månaders tjänst vid Arméns Intendenturförråd i Stockholm vid sin pensionering den 1 april 1934 genom riksdagsbeslut den 3 juni 1933 — emedan för hans grupp icke fanns något reglemente — tilldelats en pension av kr. 1,356:— pr år plus dyrtidstillägg, utgörande tillsammans pr år kr. 1,536:—, eller uträknat pr månad kr. 128:—.

Då den av regeringen år 1922 tillsatta kommittén för utredande av tjänstepension för arbetare i statens tjänst i enlighet med Svensk författningssamling nr 443—445 av den 9 juli 1934 hos Kungl. Maj:t lyckats stadfästa ett reglemente för den grupp, till vilken C. F. Braun enligt riksdagens ovan nämnda beslut räknas, och enligt vilken pensionen för honom skulle utgå med kr. 1,644:— pr år, måste det anses hårt, att den, som likhet med Braun måst avgå några månader innan detta beslut trätt i kraft, icke skall komma i åtnjutande av denna högre pension.

Att C. F. Brauns befattning inom Arméns Intendenturföråd varit både krävande och ansvarsfull framgår därav att han nästan från begynnelsen av sin anställning dels stått i arbetsledarställning och dels haft uppsikt över alla in- och utgående persedlar samt haft till uppdrag att uppgöra skriftliga rapporter, vilka sedan utgjort grunden till hela förrådets bokföring. Som bevis på uppskattning och förtroende har Braun tilldelats silver- och guldmedalj (femte storleken) »för nit och redlighet i rikets tjänst» samt Vasamedaljen i silver av åttonde storleken förutom Patriotiska sällskapets guldmedalj av andra storleken.

I känslan av en alltför låg värdesättning av packmästare C. F. Brauns livsgärning i statens tjänst, dokumenterad genom den låga pension, han vid avskedet efter ett halvt sekels tjänst beviljats, och med kännedom om de ekonomiska svårigheter han nu har att brottas med, ber jag här nedan få åskådliggöra de fakta, som förelegat och som bort ställa hans pensionsfråga i ett helt annat läge.

Braun började sin anställning vid Arméns Intendenturförråd år 1885 med en dagavlönning pr arbetsdag av 2 kr. eller 600 kr. om året i tio år. År 1895 blev han muntligen tillförordnad vaktmästare och innehade samma lön — 2 kr. pr dag — till år 1898, då lönen höjdes till kr. 2:50 pr dag. Från år 1895 till 1905 skötte han vaktmästarsysslan under den ordinarie vaktmästarens sjukdom utan någon ersättning utöver sin personliga arbetsinkomst eller 750 kr. om året i tio år. År 1905 förordnades Braun som tillförordnad vaktmästare på intendenturkårens stat med en lön av 80 kr. pr månad, vilken lön

hålls till 1915 års slut, d. v. s. 960 kr. om året i tio år. Arbetspersonalens lön utgjorde från 1907 kr. 3:50 pr dag plus 5 kr. för söndagstjänst från år 1914, vilken extra ersättning icke tillföll honom som vaktmästare trots att hans avlöning betydligt understeg arbetarstabens. Brauns förordnande som vaktmästare upphävdes från och med år 1916, då han förordnades till förman för arbetspersonalen med en lön av kr. 5:50 pr dag. Kristidstillägg tillkom från 1918. År 1922 förordnades han till packmästare med en lön av kr. 180 pr månad plus 30 kr. i förmansersättning samt kristidstillägg på hela summan. År 1923 steg lönen till 200 kr. pr månad plus 30 kronor i förmanslön jämte kristidstillägg. Från den 1 oktober 1930 utgjorde lönen 260 kr. pr månad jämte dyrtidstillägg.

Att Brauns avlöning från begynnelsen ända till inemot hans avgång som pensionär hela tiden varit oproportionerligt låg, särskilt i betraktande av hans förmansställning, torde med tydlighet framgå. Det har icke varit honom möjligt att uppehålla sig och sin familj på enbart denna inkomst, varför han i yngre år alltid måst ha något extra kvällsarbete, vilket han under senare år icke varit i stånd att uppehålla. Sjukdom lägger nu hinder i vägen för honom att kunna åtaga sig något arbete.

Svårigheten att erhålla löneförbättringar tillskriver Braun de täta chefsombyten, som ägt rum inom arméns förråd. Det är ju givet att en chef som i decennier innehar samma befattning hinner få större intresse för sin personals välfärd än en som endast tillfälligtvis innehar chefsposten.

Kvar står nu under alla förhållanden det obestriddliga faktum, att Braun under största delen av sin 48-åriga verksamhet i statens tjänst åtnjutit en i förhållande till sin syssla oproportionellt låg avlöning, vilket förhållande vid tillmätandet av hans pension bort väga tungt till hans förmån. Troligt är, att de här rådande förhållandena icke varit kända av de myndigheter, som avgjorde hans pensionsfråga. I annat fall skulle desamma säkerligen icke tvekat att tilldela honom ett pensionsbelopp mera i proportion till hans tjänsteställning.

Att Braun med sin ringa lön ej förmått spara något för ålderdomen, är självklart. Han är uteslutande hänvisad försörja sig och sin åldriga hustru på den honom tilldelade otillräckliga pensionen.

Med anledning av ovanstående får jag föreslå

att riksdagen måtte bevilja Carl Fridolf Braun en pension av 1,644 kr. pr år plus löpande dyrtidstillägg.

Stockholm den 23 januari 1935.

Mauritz Västberg.